

07 2025

WEEKKRANT
12 FEBRUARI
JAARGANG 86
EDITIE 4330

P900720
AFGIFTEKANTOOR:
2099 ANTWERPEN X
AFZENDER:
HALEWIJNLAAN 92
2050 ANTWERPEN

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

LEUVEN INTERLEVENSBESCHOUWELIJK

Hou jij ook van een 'Portie Gemengd'?

Francisca Aelbrecht van Orbit vzw (c) P. Maervoet

In feite is het geen vraag. Wij houden er allemaal van om zoveel smaken, geuren en kleuren te proeven. Noteer dus maar zaterdag 22 maart 2025 in je agenda. Naar aanleiding van het samenvallen van de christelijke vasten, het vasten van de baha'i en de ramadan kunnen wij allemaal deelnemen aan een verbindende ontmoeting en maaltijd in het Sint-Pieterscollege te Leuven. Iedereen is uitgenodigd. Verscheidene geloofsgroepen en verenigingen zetten er mee hun schouders onder. Ik heb met Francisca Aelbrecht van ORBIT vzw in de Kosmopol afgesproken. Zij is van bij het begin bij de organisatie van dit evenement betrokken. We trappen af met een 'latte macchiato'. De 'Portie Gemengd' is voor 22 maart.

Het verhaal begint bij een ontmoeting van super-vrijwilligers van Broederlijk Delen. Zij willen het steunvlak van hun campagne verbreden. Al vlug valt er iets bijzonders op. Vasten en ramadan vallen dit jaar nagenoeg samen. Kenmerkend voor de ramadan is onder meer de iftar, de maaltijd bij zonsondergang, waarop vaak familie, vrienden of zelfs burens uitgenodigd worden. Een maaltijd met anderen is altijd verbindend. Een eenvoudige vraag zette ons aan het

denken. Waarvan liggen wij, en in het verlengde de Leuvenaars, wakker? Er kwamen antwoorden als eenzaamheid, vooroordelen, polarisatie... Zouden wij het niet wagen om een maaltijd te organiseren waar de deur voor iedereen open staat en waar mensen mekaar vinden over alle muurtjes heen? Het idee was geboren. Zoals aangegeven kwam er vlug interesse vanuit verschillende hoeken. Het lijstje groeide steeds maar aan: Broederlijk Delen, ORBIT, de pastorale zone Leuven, Wereldgroep Filosofenfontein, de Baha'i-gemeenschap, Beweging.net, Femma, de moskeeën uit Leuven, Grenzen Bewegen Leuven, de Hindu Community, Internationaal Comité, KU-Leuven met het Lifestance Network, Huis van de Mens...en niet onbelangrijk de stad Leuven. Burgemeester Mohamed Ridouani heeft al beloofd om de aftrap te geven.

Jij werkt voor ORBIT vzw, Francisca. Hoe ben jij in het verhaal gerold?

ORBIT vzw huist in hetzelfde gebouw als Broederlijk Delen. Wij willen bondgenoot zijn in superdiversiteit en migratie. Als stafmede-

werker ben ik naast vormingswerker rond racisme ook verantwoordelijk voor 'interlevensbeschouwelijk solidair samenwerken'. Dat heeft als doel om met verschillende levensbeschouwingen samen te werken aan solidaire initiatieven die de buurt of stad ten goede komen. Ik was dus al vlug getipt en zag hierin natuurlijk een prachtige kans. ORBIT zelf is gegroeid uit Kerkwerk Multicultureel Samenleven (KMS). Als organisatie zitten we nog verankerd in de verschillende Vlaamse bisdommen, maar tegelijkertijd zijn wij meer pluralistisch geworden. Het is beter dat wij bij deze uitdaging de krachten met vele levensbeschouwelijke groepen bundelen. Een orbit is de beweging die een planeet maakt. Wij merken dat er veel in beweging is op onze planeet en samenleving. Wij willen mensen helpen om thuis te komen in deze wereld van diversiteit. Dat begint al bij het helpen zoeken naar tijdelijke huisvesting wanneer vluchtelingen erkend worden, tot het tijdelijk helpen huisvesten van mensen zonder wettig verblijf tot zij zicht hebben op hun toekomst. Iedereen heeft recht op huisvesting.

Wat mogen wij die avond allemaal verwachten?

We gaan aan tafel nadat we met elkaar op een leuke manier kennis hebben gemaakt. Nadien kunnen we verder op de babbelfofa kennismaken. Er wordt natuurlijk samen gegeten. Vrijwilligers uit de vier moskeeën van Leuven maken een maaltijd voor ons klaar. Wil je zelf een klaargemaakte maaltijd meebrengen en die met anderen delen volgens het systeem van een potluck, dan kan dat ook. We verwachten dat mensen zich inschrijven zodat we zeker genoeg voor iedereen hebben. Ben je een late beslisser, dan ben je zeker ook nog welkom. Dan wordt er broederlijk gedeeld. Broederlijk Delen heeft bo-

vendien een gast van een partnerorganisatie uit Burkina Faso uitgenodigd om over de campagne van dit jaar te vertellen. We kunnen ook de campagnefilm van Broederlijk Delen zelf zien. Er is een creahoek voor de kinderen. En zo verder. Voor elk wat wils dus.

Franciska, we leerden jou kennen als een gedreven persoon. Waar liggen de wortels van jouw engagement?

Ik groeide op in Geraardsbergen en was in mijn jeugd actief in de parochie. Ik engageerde mij als misdienaar, zong in het koor en was hoofdleiding van Jokri (jongerenwerking) in onze parochie. Mijn vader is diaken. Als diaken is hij sterk betrokken bij de armoedeproblematiek in Geraardsbergen. Via 'Stop Armoede vzw' is hij tevens betrokken bij de situatie van nieuwkomers. Met de jongeren in onze parochie werkten we regelmatig mee aan deze diaconale activiteiten. Op dat domein ligt ook mijn eerste werkervaring. Na mijn studies taal- en letterkunde, en nadien agogische wetenschappen, werkte ik drie jaar in de noodop-

vang van vluchtelingen in Sint-Niklaas. Nadien maakte ik de overstap naar het vormingswerk, meer bepaald Avansa. Diversiteit is hier in elke vorm van vormingswerk ingeschreven. Dat ik nu bij ORBIT beland ben, ligt dus in de lijn van het parcours dat ik reeds aflegde.

Wat geef ik tot slot zeker als boodschap mee?

Kom op zaterdag 22 maart 2025 naar 'Portie Gemengd' in het Sint-Pieterscollege te Leuven. Je bent welkom vanaf 17.30 u. De maaltijd zelf start om 19.00 u. na zonsondergang. Elke Leuenaar is welkom. Schrijf je zeker in zodat we weten hoeveel eten we moeten voorzien. De avond is gratis, er is de mogelijkheid tot een vrije bijdrage. Is er opbrengst, dan gaat deze naar de projecten van Broederlijk Delen. Andere mensen in hun verscheidenheid ontmoeten blijft ons eerste doel. Heb je nog tips of vragen, neem dan contact met mij op: franciska@orbitvzw.be

Deken Patrick

We zijn allemaal anders en toch fundamenteel gelijk (c) P. Maervoet

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
contact@otheo.be
redactie@otheo.be
www.otheo.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@otheo.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 16 februari 2025

6de zo dh jaar

10u. Viering

Gedachtenis Modest Goossens

Voorganger: Pater Leo De Weerdts en

Gaston Eysermans

Lector: Ronny Van de Gaer

Zang: Franciscuskoor

Orgel: Herman Baumers

Zondag 23 februari 2025

7de zo dh jaar

10u. Viering

Gedachtenis: Pieter Coen

Voorganger: Rony Timmermans en

Lieven Dries

Lectors: kinderen

Zang: Pieter Vanderveken

Orgel: Herman Baumers

SINT-ANTONIUS

Zondag 16 februari

6de zondag door het jaar C

11 u. herdenking pastoor Paul

Voorganger: deken Patrick Maervoet

Assistent: Mieke Vanhooymissen

Lector: Kaat Gorissen

Homilie: deken Patrick Maervoet

Beelden: Leo Swinnen

Zondag 23 februari

7de zondag door het jaar C

11 u. viering met koor- en samen-
zang

Voorganger: pater Fons Swinnen

Assistent: Mirjam Van Lammeren

Lector: Hilde Sinap

Homilie: pater Fons Swinnen

Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.

zo 16/2 - 6e zondag door het jaar

zo 2/3 - 8e zondag door het jaar

wo 5/3 - Aswoensdag

zo 9/3 - 1e zondag veertigdagentijd

zo 16/3 - 2e zondag veertigdagentijd

zo 23/3 - 3e zondag veertigdagentijd

zo 30/3 - 4e zondag veertigdagentijd

zo 6/4 - 5e zondag veertigdagentijd

zo 13/4 - Palmzondag

do 17/4 - Witte Donderdag

vr 18/4 - Goede Vrijdag

za 19/4 - Paaswake (zaterdagavond)

zo 27/4 - 2e zondag na Pasen

DON BOSCO-
MEDITATIEGROEP

Don Bosco-meditatiegroep maan-
dagavonden van 20u tot 20u45 in
ademtocht en van 20u.45 tot 21u.15
in Dessauvage (bar)

Februari: 24
Maart: 10, 24
April: 7, 21
Mei: 5, 19
Juni: 2, 16, 30
Juli: 14, 28
Augustus: 11, 25
September: 8, 22
Oktober: 6, 20
November: 3, 17
December: 1, 15, 29

‘Het is niet erg’

Ruim op tijd stap ik de school binnen. Het is nog stil op de speelplaats. Flynn, drie jaar, staat daar in zijn eentje aan de schoolpoort op mij te wachten met zijn jas open en een lang blauw Elza kleed. ‘Hé Flynn, wat doe jij hier alleen?’ roep ik verbaasd. Tegelijk hoor ik iemand naar ons toe rennen. Een opvoedster staat plots naast ons en zegt hijgend, met een hand op het hart: ‘Maar jongen, hier ben je! We hebben naar jou gezocht! Je weet toch dat dat niet mag? Je moet bij je klas blijven tot je oma of je ouders je komen halen!’ Hij kijkt een beetje beteuterd, vinger in de mond. ‘Ik ben al groot’, antwoordt hij

Ik hurk op ooghoogte en vertel: ‘Zeg Flynn, weet je, alle juffen en meesters en kinderen hebben naar jou gezocht. Flynn is weg! Waar is hij? Opgegeten door de boze wolf? Of door de krokodil van onze school?’ Hij kijkt halflachend naar mij. Zijn wangen blozen. ‘Is Flynn in de WC? Achter de poppenkast? Hoog op het podium? In de turn-

zaal? En eindelijk heeft die juf jou hier gevonden.’ ‘Mijn handschoen is ook kwijt,’ vertelt hij nu met tranen in zijn stem. Ik omhels hem en voel de zachte stof van zijn Elza kleed. Ook dat wordt een zoektocht. Maar geen handschoen. ‘We vinden het morgen wel terug, Bibi, *het is niet erg*’, stelt hij me gerust.

Deze middag is het feest: We eten in het studentenrestaurant, de Alma. Louisa, zes jaar vandaag, loopt naast me de trappen af naar die grote oranje ruimte waar het galmt, waar je vooral frieten eet, op verdiepen kan zitten, en naar de hele andere kant mag lopen om servetten en bestek te halen die we vergeten zijn. ‘Weet je, Bibi, hij heeft dat nog gedaan de laatste tijd zo weglopen, maar hij blijft wel aan de poort staan hoor, hij zal de straat nooit opgaan. Het is dus *niet zo erg*.’

Als we op het hoogste verdiep zitten, kijkt Flynn op zijn knieën naar de studenten beneden ons. Hij draait zich om, gaat weer zitten en

‘plonst’ een friet in de tomatensaus (plonsen is het werkwoord dat hij gebruikt. Hij zegt stil alsof hij denkt dat de studenten hem kunnen horen: ‘Ze lachen naar mij, Bibi, en ze zwaaien.’ ‘En zwaai jij terug?’ ‘Nee, ik ben verlegen.’ ‘Waarom ben je verlegen?’ ‘Misschien zijn er slechte mensen.’ ‘Nee,’ zegt zijn oudste zus, zelfzeker. Ze kijkt recht voor zich uit. ‘Dat kan niet. Er zijn maar weinig mensen slecht. Ze wonen vooral in Antwerpen. Mama heeft het verteld van het nieuws op haar telefoon. Er was een gat in het vensterglas van een winkel en boeken hebben daar de kassa gestolen. Maar ja, dat was eigenlijk ook *niet erg*, want nu betalen bijna alle mensen met een kaart.’ Ik glimlach. Een stukje vis smelt op mijn tong.

Voor de zoveelste keer struikelt Flynn over zijn kleed wanneer we weggaan. Ik hoor zijn kleed verder scheuren. Hij veert op met de woorden: ‘Het is niet erg! We gaan het kleed naar Mi brengen (zijn overgrootmoeder), die kan mijn kleed ‘maaie’.’

‘*Het is niet erreeg*’, zo spreekt mijn jongste kleindochtertje dat zinnetje uit. Terwijl ik vroeger als kind meteen angstig werd voor de zucht of jammerklacht van de volwassenen, stellen zij zichzelf én ons gerust. Ze zorgen er mee voor dat de vlek, wat is gevallen of kapot is, hersteld wordt. Die mildheid krijgen ze mee van hun ouders en opvoeders. Niet alles kan perfect. We zijn onvolkomen en dat mag. Hoe zalig!

Oma Bibi 23 januari 2025

Meer cursiefjes van Brigitte Puissant?
<https://dedagdanst.wordpress.com/category/omacursiefje/>

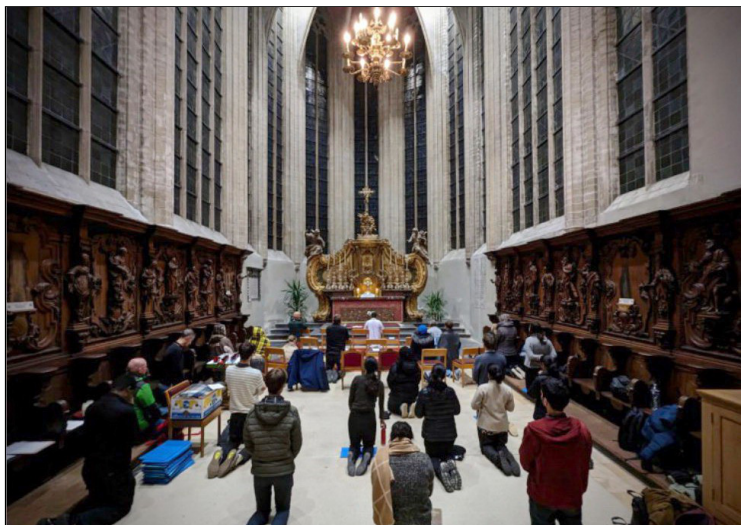
Eucharistische aanbidding in Leuven

De eucharistische aanbidding is een moment van stilte en gebed in de nabijheid van het Heilig Sacrament. In Leuven zijn er enkele plaatsen waar dit op vaste tijdstippen mogelijk is. In de **Sint-Kwintenskerk** in Leuven: Elke dinsdag van 18.30 u. tot 19.30 u. (na een Engelstalige eucharistieviering om 18.00 u.)

Elke 2e zaterdag van de maand van 15.00 u. tot 16.00 u. (aanbidding voor gezinnen)
Jaarlijks nachtelijke aanbidding op de vooravond van Pinksteren en Allerheiligen, van 19.00 u. tot 8.00 u.
In de **Sint-Lambertuskerk** in Heverlee: Elke vrijdag van 14.00 u. tot 15.00 u. in de weekkapel
In de **Sint-Jozefskerk** in Leuven:

Elke 1e maandag van de maand tot 17.30 u. (na een dienst van het 'Legioen Kleine Zielen')
In de **Sint-Michielskerk** in Leuven: Elke 2e vrijdag van de maand om 19.30 u. (na een Spaanstalige eucharistieviering om 19.00 u.)
In de **Sint-Antoniuskapel** (aan het Pater Damiaanplein) in Leuven, georganiseerd door Nightfever Leuven: Elke 4e donderdag van de maand van 21.00 u. tot 23.00 u. (na een Nederlandstalige eucharistieviering om 20.00 u.)
In de **Sint-Pieterskerk** in Leuven: Jaarlijks op Sacramentsdag gedurende een hele dag
Jaarlijks een week lang 's avonds in november, ter gelegenheid van het aanbiddingsfestival *Venite Adoremus*, dat navolging kent in alle Belgische bisdommen

Bron: <https://www.kerknet.be/pastorale-zone-leuven-aan-de-dijle/informatie/eucharistische-aanbidding-leuven>

Eucharistische aanbidding—Sint Kwintenskerk Leuven © Kerknet

Een huis vol mensen - Het begin van een parochie (nu St.-Franciscus)

Zicht vanuit de huidige K. Elisabethlaan op de Vlietstraat in 1936. Opvallend is de landbouwgrond tussen beide straten met nog geringe bebouwing. Van de huidige kerk is er dan nog geen spoor, alleen de twee (inmiddels verdwenen) wippen vallen op. Foto: archief Willy Vanopdenbosch.

Volgens de stichtingsbulle van het aartsbisdom werd de parochie gesticht op 4 maart 1914. Ze werd toegewijd aan het Heilig Hart en pater Jacobus Rosier werd er kerk-

bedienaar. In het doopregister lezen wij dat het eerste doopsel in de noodkerk werd toegediend op 2 maart 1914 aan Frans Jozef Carolus Huysman, zoon van Jozef Carolus

Huysman en Regina Carolina Elisabeth Gilis. In dezelfde kerk huwden Frans Segers en Francisca de Maegd als eersten op 23 maart 1914.

De noodkerk bleef parochiekerk maar bood mettertijd te weinig plaats. Tijdens het interbellum kende de wijk rond de Tiensepoort een snelle tweede uitbreiding en een daarmee gepaard gaande bevolkingstoename tot ongeveer 3500 inwoners. Langs de Tiensesteenweg werden nieuwe huizen gebouwd en een groot aantal straten werden nieuw aangelegd: de Boogschuttersstraat, de Vlietstraat, de K. Elisabethlaan (toen nog K. Astridlaan), de Koning Albertlaan e.d. meer.

Voor het groeiend aantal parochianen werd de noodkerk veel te klein. De bouw van een nieuwe kerk drong zich op. Aan pastoor Jacobus werd de taak opgedragen zo vlug mogelijk te beginnen met het bouwen van een nieuwe, grote kerk. De pastoor werd op handen gedragen door zijn parochianen. In de volksmond kreeg hij de koosnaam 'Kobeke'. Voor de geliefde pastoor lag de abdij van Park te ver. Kobeke nam zijn intrek in een kelderwoning op de Tiensesteenweg (nu nr. 248). Kobeke moest het geen twee keer vragen. De parochianen waren bereid hem geld te schenken om een nieuwe kerk te bouwen. Ongeveer twintig jaar was 'Kobeke' pastoor, maar hij is er niet in geslaagd een nieuwe kerk te bouwen. Tijdens de Eerste Wereldoorlog leefden verschillende gezinnen in armoede. Het ingezamelde geld schonk hij aan deze mensen en de kas voor een nieuwe kerk raakte leeg. Eens de wereldoorlog voorbij, vatte Kobeke zijn bedeltocht terug aan. Stilaan werd hij echter te oud en durfde hij het grootse werk niet meer aan. Hij zal wel bij zichzelf gedacht hebben: 'Ik heb reeds een school met noodkerk gebouwd, een nieuwe grote kerk laat ik aan mijn opvolger'.

Er was echter nog iets anders. De crisis van Wall Street in oktober 1929 liet zich ook bij ons voelen. Op 27 maart 1934 kwam de door vele groepen en parochies gewaardeerde Middenkredietkas van de Boerenbond in de problemen. Wij heb-

ben een groot vermoeden dat veel van het door Jacobus ingezamelde geld in deze falings verloren is gegaan. De handelwijze van 'Kobeke' werd met argusogen door het bisdom gevolgd en nog in hetzelfde jaar werd de brave, maar wat naïeve pastoor Kobeke verplaatst naar Londerzeel, waar hij benoemd werd als rector van de zusters ursulinen. In juli 1950 keerde hij terug naar de Parkabdij. Daar overleed hij in 1952. In een brief van 20 februari 1953 van kardinaal Van Roey aan de heer prelaat Versteyley lezen wij: 'Le défunt a fait un testament légalement valide en faveur de l'église du Sacré-Coeur dont il a été le curé-fondateur.' De bouw van een nieuwe kerk voor de almaar groter wordende groep parochianen liet eens te meer op zich wachten.

De jongensschool en het jongerenpatronaat

De juiste datum van de start van de jongensschool was moeilijk te achterhalen. Een eerste bron vermeldde dat de school startte op 19 september 1913 in de gebouwen van het patronaat. Volgens de heer Jef Vanlaer was het vroeger. Hij deelde ons mee dat hij had horen vertellen dat er reeds in 1912, hetzelfde jaar van de start van de meisjesschool, een zekere onderwijzer mijnheer Geens, twee klassen had: een eerste en een tweede studiejaar in een 'oud gebouw aan de Koning Albertlaan'. Een detail uit hetzelfde verhaal leerde ons dat bij het begin van de Eerste Wereldoorlog

de Duitsers, op inspectietoeltocht voor een onderkomen van hun paarden, het gebouw niet geschikt vonden. Voor de kinderen was het dit wel. In 1916, toen de gebouwen door brand gedeeltelijk beschadigd werden, ging de school dicht tot 1930. Het patronaat dat toebehoorde aan de Sint-Antoniusparochie werd ook bezocht door de jongeren van de H.-Hartparochie. De Sint-Antoniusparochie bleef eigenaar.

In hetzelfde jaar 1930 voerde een werkgroep onder leiding van meester Van 't Hof druk uit op pastoor Rosier om terug met een school te beginnen. Zo werd in de gebouwen van het patronaat de parochiale jongensschool Sint-Augustinus gesticht door pastoor Rosier samen met de werkgroep van parochianen onder leiding van meester Van 't Hof en meester Hendrickx.

Na 1932 kwam er een derde meester bij in de persoon van meester Engels. In 1934 overleed meester Hendrickx en werd vervangen door meester Van Messen. Er waren toen drie graadklassen met telkens twee studiejaar samen (1ste en 2de studiejaar, het 3de en 4de studiejaar, en het 5de en 6de studiejaar).

Uit "Een huis vol mensen - 100 jaar gemeenschap" - Herman Van Overbeke en Leo Page - Boek is nog verkrijgbaar.

Noodkerk in de meisjesschool in 1935

De oude klaslokalen aan de K. Albertlaan op de nog niet verharde speelplaats

CURSIEFJE FEBRUARI 2025

Een volgende afspraak...

Daar staan we plots, onverwachts, aan de rand van het zwembad.

Wij, drie dames met een mooie pensioenleeftijd. Plons... duikt Marie-Claire, plons plons springen we allen kopje onder. Spartelen, trap-pelen en molenwiekend zwaaien we van de deugd. Een heerlijk gevoel dat lichaam en lachspieren losmaakt. "Bewegen met ons lijf", roept Marie-Claire "dat moeten we meer doen!" en meteen plant ze een volgende afspraak.

Moet wel lukken, wij zijn van dezelfde parochie: Sint-Geertrui! En toeval of niet, de kerktoerenspijs, in witte natuursteen, tekent zich vanuit het zwembad trots af tegen een blauwe lucht. Niet voor niets "een wonder van Leuven".

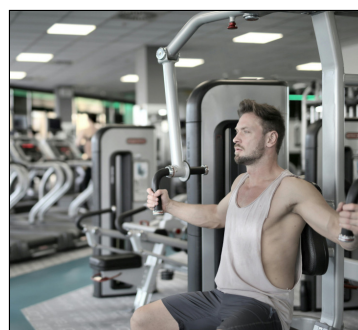
De berkenbomen voor het raam wuiven ons golvend tegen en zelfs de zon is van de partij. Je waant je ergens op vakantie, daar waar het goed is.

En wat doen drie sportieve vrouwen? Sporten en zwemmen natuurlijk!

Zij, klein van gestalte, maar snel en lenig als een vis in het water. Intussen babbelen we honderuit, het parochienieuws vloeit eruit. Marie-Claire uit haar lieve bezorgdheid voor een zieke buur, die ze elke dag bezoekt en waar ze boodschappen voor doet. Zo is ze, helpen waar nodig. Klaarstaan. Samen in het water, beseffend dat we bewegen, ademen, er gewoon ontspan-

nen zijn, overspoelt ons met dankbaarheid. We leven!

Dacht je dat sporten alleen maar sporten is? Welnee, het is een prima vorm van sociaal contact, van tijdsinvulling en aanmoediging. Alles overgoten met een heerlijk kop-

je koffie tussendoor. Het verloopt rustig en plezierig in het centrum. Geen competitie, ieder op zijn tempo aan toestellen, gewichten, fietsen, trappen... Voor ieder wat wils, jong en oud. Marie-Claire is 67 jaar en de oudste in de fitness is ver in de tachtig! "Weet je", vertelt ze - en zij weet het als verpleegster - "dat het ontwikkelen van lichaam en spieren het beste medicijn is voor senioren? Dat het weldoend is voor geest en lichaam, klaar om veel aan te kunnen!" En of zij veel aankan...

Een volgende afspraak is er niet van gekomen, het was de laatste keer. Eind november overleed Marie-Claire aan een ongeneeslijke ziekte. Wij wisten het niet. Niemand wist

het, dit kruis droeg ze alleen. Een strijd die alle plannen en dromen die ze nog had, dwarsboomde.

Een ingetogen herdenkingsviering met de familie en de geloofsgemeenschap Sint-Geertrui vond plaats op 19 januari. Vervuld van dankbaarheid, eerbied en droefheid voelden we Marie-Claire in ons midden: "Geef het niet op!", zong ze zachtjes mee met het Gertrokoor. "Be-moedig elkaar!" hoorde ik ze als lector zeggen en heel op het eind blies zij, als kosten, stil de laatste kaarsen uit en ging heen.

Mia Bertmans

DON BOSCO PAROCHIE KESSEL-LO - LICHTMIS 2 FEBRUARI 2025

Uitzien naar wat nog komt en wat je niet kan zien

Welkom

We bevinden ons halverwege de winter. We verlangen alweer naar de lente, het leven dat opnieuw ontspruit. Het is een tijd van wachten. Het is nog koud en het land nog kaal en nat, maar de eerste tekenen komen: jonge dieren worden geboren, sneeuwkllokjes gaan bloeien. Dat vieren we op Maria Lichtmis. Samen met Simeon en Hanna die in de winter van hun leven, in hun ouderdom, iets nieuws bleven verwachten. Het feest scharniert tussen advent en kersttijd aan de ene kant en veertigdagentijd en paastijd aan de andere kant. Maria-Lichtmis heet vandaag ‘Opdracht van de Heer’. Het is een feest van de Verrezen Christus die door Simeon herkend werd in dat kind: “Mijn eigen ogen hebben uw heil gezien, een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen” (Lc 2, 30a.32a). Welkom, fijn dat jullie er zijn om mee te vieren vandaag in naam van Vader, Moeder, Zoon en H. Geest Amen.

We steken de Paaskaars aan, de zonnikaars, lichtje op het altaar, andere lichtjes in Ademtocht.

Wij bidden samen: Dat er licht mag zijn: licht in onze ogen dat we elkaar zullen zien, zo goed als nieuw. Licht in onze harten: dat wij ruimte scheppen, plaats maken voor velen. Licht in onze gedachten: dat wij komen tot nadenken en eerlijke besluiten. Licht in onze huizen: dat er vriendschap en gastvrijheid zou heersen. Licht in onze omgang: dat we te zien zijn, niet verborgen voor elkaar. Licht op deze plaatsom elkaar bij te lichten, elkander toe te schijnen met geloof in Hem die zegt: "Ik ben het licht van de wereld" vandaag en alle andere dagen tot in eeuwigheid. Amen.

Uitwisseling: Chris

Een belangrijk thema in het Bijbelverhaal is de ouderdom van Simeon en Hanna, en het herkennen van Jezus als de Messias waardoor hun leven vernieuwd werd. Ouderdom, waarin verlieservaringen een gro-

te rol spelen, is te zien als een metafoor voor elke belangrijke situatie waarin vernieuwing nodig is. Simeon en Hanna hebben lang moeten wachten. Het lange wachten is te op te vatten als de tijd van lijden die er is voordat er vernieuwing komt.

Een ervaring van vernieuwing

Simeon en Hanna herkenden in de baby die door zijn ouders naar de tempel werd gebracht de beloofde Messias en de bevrijder van Jeruzalem. Zij waren beide al oud toen dit gebeurde. Simeon en Hanna hebben er heel lang op moeten wachten. Ze hebben geloofd en vertrouwd, maar het zal hen zwaar gevallen zijn om zolang te moeten wachten op iets waar ze zo op hoopten.

Een eigen ervaring van vernieuwing. In november ben ik verhuisd. Al vijf jaar wist ik dat dit moest en zou gebeuren. Loslaten is niet mijn sterkste kant. Het huis waarin je 40 jaar geleefd hebt, je kinderen zijn opgegroeid en zoveel gebeurd is, mooie dingen, maar ook pijnlijke, ... niet makkelijk. Meubels verhuizen, spullen inpakken en meenemen, dat ging nog. Ze een plaatsje geven in het appartement lukte ook nog behoorlijk. (Al zeggen mijn kinderen dat het te vol staat, dat ik dingen moet wegdoen, enz.) Maar de confrontatie met het huis waarvan de zolder en de bovenverdieping leeg staan en de beneden nog vol staat met meubels die niet meekunnen, speelgoed, knuffels, rommel, papieren en dozen, kortom de restanten van een leven dat voorbij is... is moeilijk. Anderzijds is er de uitdaging van het nieuwe. Op een andere plek gaan wonen, een andere gemeente, nieuwe buurt en buren. Opnieuw vorm geven aan een plaats om te wonen, er een thuis te maken voor mezelf, de kinderen en de kleinkinderen. Met de ‘oude’, vertrouwde spullen, maar ook met nieuwe, een kastje, een bureautje, ... En op de kleerkast de Mozes-basket voor als baby Jakob op bezoek komt. Net zoals Simeon en Hanna heb ik lang gewacht op deze baby. Hij is het lichtpuntje in deze voor mij woelige tijd.

Uitwisseling door de parochianen

De deelnemers delen in groepjes van vier, ervaringen uit aan de hand van de vraag: Vertel een ervaring in je leven waarin je innerlijk vernieuwde. Hoe kwam dat? Wat maakte dat nodig?

Korte duiding

Drie kenmerken troffen ons in het verhaal: ‘verwachting’, ‘zien wat nog niet is’ en ‘vernieuwen’. Ten eerste: de joodse Simeon en Hanna zijn oud. Ze zijn opgegroeid met de belofte van een Messias, een bevrijder, maar wachten al lang, een leven lang. Hun wachten is een verwachten geworden, een openstaan voor levenskwaliteit en hoop. Op hun oude dag moet hun ontmoeting met baby Jezus heel bijzonder zijn geweest, want hoewel Jezus nog een baby is en nog niet getoond heeft

wie Hij is, herkennen ze in Hem de Messias die ze verwachten.

Simeon en Anna zien een diepe samenhang in het leven, dat is zien wat niet te zien is, wat er al is maar ook nog niet. De Messias is als een belofte.

Naast het verwachten en zien met het hart is de ouderdom als metafoor voor situaties waar vernieuwing mogelijk is een bemoedigende gedachte: hun leven verandert omdat zij in dat kleine kind de Messias herkennen. Hanna kan niet wachten om het aan iedereen door te zeggen en voor Simeon kent zijn diepste verlangen antwoord: dat het goed zal komen met deze wereld, dat een samenleving in vrede en gerechtigheid mogelijk is.

Bezinning na de communie

Blijf niet staan

Blijf niet staan bij het verleden.

Klamp je niet krampachtig vast aan de tijd die is vergleden, aan het leed dat moest doorleden, aan het kleed dat niet meer past.

Open je ogen, je oren, je deuren.

Zie er gaat iets nieuws gebeuren, iets wat iedereen verrast.

Ja, ik ga iets nieuws beginnen, iets wat diep in de aarde broeit.

Als een bron zal het ontspringen, om mijn glorie uit te zingen, in de dag die open bloeit.

Open je hart en je ogen, je oren.

Zie er wordt iets nieuws geboren: zaad dat sterft en graan dat groeit. Blijf niet staan bij wat in ’t donker van de eeuwen is vergaan.

Steden die in puin verzonken, hele werelden verdronken.

Hier en daar een steen bleef staan. Open je deuren, je oren, je ogen.

Zie er is iets nieuws ontloken. Richt je op en neem het aan.

T. Oda Swagemakers – M. Lieven Termont

Zending en zegen: Joodse zegenwens

Behoed ons

zegen ons

bewaar ons

Gij die ons hebt toegekeerd

naar elkaar,

om elkaar

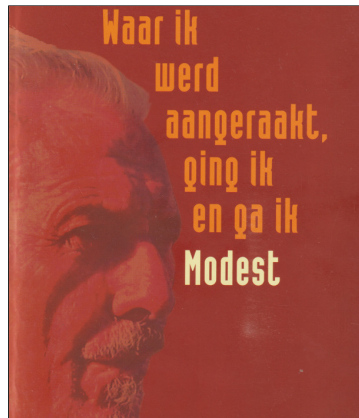
te zegenen

te bewarente behoeden

In naam van Vader, Moeder, Zoon en H. Geest.

In de stille Kempen

Retraite op college

Na mijn plechtige communie fietste ik naar het college. En de godsdienstige activiteit die me daarvan is bijgebleven was de driedaagse retraite in het begin van het schooljaar.

Bijgebleven? Moet ge weer niet overdrijven.

- Ha! Geen les! Geweldig!

- In stilte (?) in rij op de koer wandelen terwijl men “rozenhoedde”.

- In een kافت met “Het leven van de Heilige Don Bosco” had ik het boek van Karel van Wijnendaele “Het rijke Vlaamsche wíelerleven” gestoken. Een stiller en rustiger en aandachtiger studentje heeft men zeker niet elk jaar gehad.

- “Men bouwt geen muren met pudding, maar met cement!” De fameuze pater Arts kon dit galmend de studiezaal in lanceren. Nu, ik geloof dat ik toch meer met pudding dan met cement heb gemetseld!

- En Pater Raskin kon boeiend vertellen over de Chinezen.

Dat is zo alle wijsheid die me bijgebleven is. Al die godsdienstige oefeningen werkten blijkbaar bij iemand zo op z’n zenuwen dat hij een volle inktpot in het wijwatervat van de kapel had gekapt. Zo kon je goed zien wie honderd of maar vijftig dagen aflaat had verdiend.

Vluchten voor de oorlog?

10 mei ’40. Een heldere zonnige morgen met blauwe luchten en akelig gebrom van Duitse vliegtuigen. Er was veel angst en paniek onder de mensen. Er gingen nog vele, uitvergroete verhalen rond over de gruwelen der Duitsers in ’14 -’18. De tweede of de derde dag zei ons vader: “kom joeng, we gaan naar de mis. De pastoor heeft geen misdienaar!” Dat was natuurlijk maar een foefke. Hij wilde naar de mis, waar hij anders in de week nooit naartoe ging, want had, kocienmelkend, daar geen tijd voor! Onderweg waren de mensen al hun huisraad op karren aan het laden om te

vluchten.

“Gade gij niet vluchten, Jef?”

“Nee”, zei ons vader “ik ga naar de mis. Als ik moet sterven dan doe ik dat liever op mijn boerderij. Ik laat mijn beesten niet in de steek!”

Als we na de mis terug naar huis stapten, waren ze allemaal terug afgeladen en bleven ook thuis.

Zondagse vespers!

Daar moet ge u helemaal niks bij voorstellen. Ik denk dat ik er nu zou van gaan lopen! Vooraan zat de onderpastoor een psalmvers te zingen en bovenaan op het doksaal de koster te antwoorden.

Wat betekende dat voor mij?

Als dertien-veertienjarige gingen we nogal eens sjotten op het voetbalplein van de ploeg van het dorp. Door mijn duiven en konijnen te verkopen had ik een paar spiksplinternieuwe voetbalschoenen gekocht. Dan sloop ik met mijn voetbalschoenen aan (krats, krats, deden de topkens) stillekens de versperzende kerk binnen, posteerde me op de laatste rij, bleef enkele minuten de sfeer opsnuiven en dan weer krats, krats, met de voetbalschoenen het plein op, galletten geven met de kameraden.

Wat heeft me daar aangeraakt? Dat ik dit helemaal op m’n eentje, zonder enige druk van buitenaf, geregeld deed?

In de stille Kempen

Als student heb ik uren rondgewandeld in de Kempense bossen, met een studieboek onder de arm, maar van blokken kwam er niet veel in huis. Kijkend naar kronkelende karrensporen, glooiende velden en stilfluiserende dennenbossen, luisterend naar de vogels, opvliegende patrijzen, of de boswachter, de Vlaamse gaai. En ’s avonds het verre geluid van een dokkerende kar of een onrustige waakhond. Dromend van een leven voor het volk, de mensen. Inzet en engagement.

Dit dromend wandelen was veel meer dan kijken naar bomen en luisteren naar de wind en de vogels. Het was wandelen met een innerlijke aanwezigheid, verder moeilijk te omschrijven wat dat was, maar zeer werkelijk en voelbaar.

Uit "Waar ik werd aangeraakt, ging ik en ga ik" - Modest Campforts.

Het boek is niet meer verkrijgbaar maar kan je nog lezen op <https://www.franciscusfrando.be/Kroniek-Modest.htm>

Er is een tweede dood die nog erger is dan de eerste:

Het vergeten worden.

Arnout Hauben